

**Міжконфесійні
конфлікти, причини
виникнення та шляхи
вирішення**

Підготував

Студент 62 групи

СГФ

Теслицький Владислав

Релігійний конфлікт - це зіткнення і протидія між носіями релігійних цінностей (від окремих носіїв - віруючих до конфесій), яка обумовлена відмінностями в їх світобаченні, уявленнях і ставленні до Бога, різною участю в релігійному житті.

Релігійні конфлікти мають політичний аспект, оскільки більшість націй формувалася на основі однієї загальної релігії. Більшість сучасних конфліктів європейських і азіатських держав виникли через прагнення національно - релігійних меншин цих країн до політичної і релігійної незалежності. На сьогодні **чисто релігійних конфліктів немає**, за своїм змістом вони швидше **національно - релігійні** або **релігійно - політичні**.

Ідеологічний аспект виражається в різних поглядах на взаємозв'язок між релігією і політикою. Серед різноманіття різних поглядів можна виділити з даного питання **три підходи**.

Перший підхід полягає в тому, що релігія і політика - це два різних світи, які не перетинаються.

Другий підхід ряду дослідників стверджує, що релігія об'єднує людей для віддзеркалення зовнішньої загрози, подолання внутрішніх проблем.

Третій підхід стверджує повну тотожність релігії з політикою.

Історичний аспект дозволяє точніше розібратися з генезисом конфліктів, а так само із зовнішніми межами у просторі та часі. Є конфлікти, які мають конкретну межу, наприклад, конфлікт, пов'язаний з розколом церков в 1054 р. Будь-яка релігія має історичний характер.

Психологічні характеристики релігійних конфліктів

1. *Будь-який конфлікт - це багатомірне психологічне явище, що потребує духовних та фізичних сил, а іноді і жертв, і матеріальних втрат.*
2. *Типи поведінки людей в конфлікті - від агресивної до таких проявів, коли людина схильна уникнути конфліктної ситуації.*
3. *Найбільш небезпечним є релігійний фанатизм - нетерпиме, вороже ставлення до інших віросповідань, думок і дій, які можуть мати загрозу для їх релігії.*

Об'єктивними причинами релігійних конфліктів потрібно вважати ті, які виникли на протистоянні інтересів віруючих різних релігій, взаємовиключних формах організації релігійного життя, загострення проблем між церквою і державою.

Внутрішні, суб'єктивні причини необхідно розглядати через мотиви, які визначають дії кожного учасника конфлікту.

У різних **церквах нагромадилися певні відмінності**, які об'єктивно вступають в протиборство і можуть бути вирішені тільки через конфлікт.

Догматичні відмінності

Так, православні дотримуються в незмінному вигляді Символу віри, проголошеному Першим і Другим Вселенськими Соборами. Не може бути прийнятим для православ'я і протестантський догмат про порятунок власною вірою, який усуває церкву і духовенство як посередника між людиною і Богом.

Церковно - організаційні відмінності

Пов'язані з відмовою вважати папу намісником Христа на землі. **Єдиним главою церкви є сам Господь.** Непримиренною є відмова протестантів від ієрархії священників, де кожний віруючий може проводити богослужіння. **Православ'я не визнає світської влади за єпископами і чернечі ордени.** У протестантів немає чернецтва.

Обрядові відмінності полягають в тому, що, окрім католиків, всі служіння проводяться національними мовами.

Місіонерські відмінності - православ'я не вітає насильні способи для залучення в свою віру.

Політичні відмінності - православ'я не претендує на світську владу, не бере участі самостійно в політичній боротьбі.

Моральні відмінності - православ'я звертається до вільного людського серця. Католицизм апелює до покірності і сліпої слухняності.

Суб'єкти релігійних конфліктів

```
graph TD; A[Суб'єкти релігійних конфліктів] --> B[Індивід-Індивід]; A --> C[Індивід - Соціальна група]; C --> D[Індивід - Суспільство]; C --> E[Суспільні інститути - Релігійні нетрадиційні орг-ії]; C --> F[Держава - Церква];
```

Індивід-Індивід

Індивід -
Соціальна група

Індивід -
Суспільство

Суспільні інститути
- Релігійні
нетрадиційні орг-ії

Держава -
Церква

**Міжконфесійні
конфлікти**
класифікуються на
макроконфлікти (між
народами, націями,
державами) і
мікроконфлікти (між
соціальними та
релігійними групами,
окремими особами).

Щоб запобігати конфліктам слід:

По-перше, впроваджувати органами державної влади ефективні заходи, у тому числі законодавчо, спрямовані на реальне відокремлення релігії від політики.

По-друге, утверджувати серед віруючих розуміння недопустимості зіткнень на релігійному ґрунті, а в свідомості церковних ієрархів — відповідальність: християнська позиція повинна взяти гору над амбіціями.

По-третє, державі доцільно забезпечити відповідну правову базу, здатну створити сприятливі умови для подолання міжцерковних суперечностей.

Тільки об'єднання всіх духовних сил суспільства, різних верств населення, незалежно від їхніх світоглядних орієнтацій, серед яких важливе місце належить релігійним цінностям, сприятиме формуванню етноконфесійної культури та злагоди.

Релігійні конфлікти не схожі один на інший, тому достатньо проблематично говорити про стандартизовані способи їх вирішення. На жаль, на сучасному етапі залишилася більшість об'єктивних причин, які у минулому породжували релігійні конфлікти. В той же час, саме життя дає приклади, як вирішувати релігійні конфлікти і уникати розколу церкви.

**Дякую за
увагу!!!**